

18 Май.

Днесъ пристигнаха писма отъ фронта. Братята се обаждатъ. Слава Богу, все още сж здрави. Имаше и други писма, които трѣбваше да разчитамъ на неграмотнитѣ селянки. Боже мой, колко голѣми грижи полагатъ войниците, за да съветватъ женитѣ си и децата си, да гледатъ останалия добитѣкъ, да се грижатъ за лѣтнината, за прибиране на сѣното и сега пъкъ особено на гула. Тѣ настояваха да го не варятъ сами, защото ще отидатъ много дърва и много грижи ще се положатъ, а нищо нѣма да се изкара, по-добре да го продадѣтъ на фабрикантитѣ. Но интересно бѣше, че въ всички писма се пращаха поздрави до татко и къмъ него да се отнасятъ за съветъ. Тѣ съ весели закачки съобщаваха, че при тѣхъ е пристигналъ кмета, заедно съ секретаря си и че сж ги назначили, като видни служебни лица, да носятъ вода отъ едно кладенче, което денонощно било обстрелвано отъ французкиѣ батареи. „Да се научатъ по напредъ, що е страхъ, па нѣщо, ако сж препили да поизтрезнѣятъ“ съобщаваше лелиния Ерминъ синъ, който имъ билъ сега зводенъ подофицеръ и щѣлъ да ги цѣри за бѣсъ. Кметѣтъ плакалъ постоянно и все бѣбрѣлъ, че дѣдо Радославовъ щѣлъ да се погрижи за него и пакъ да го освободи отъ фронта, обаче, за насъ фронтовациѣ тия вече не минаватъ. „Отъ тукъ могатъ да си отидатъ само, когато получатъ фаши за царвули отъ Сарай“.

Другъ пъкъ съобщаваше: „Двама отъ членоветѣ на прехраната сж назначени, когато ядатъ войниците да имъ броятъ хапкитѣ... разбира се, когато и ние ядемъ... Тукъ не е като на село, когато поискашъ филия да си отрѣжешъ, или коматъ въ пояса да натѣпчешъ. Съ мѣрка е, па и не всѣкога пжитицата сж чисти отъ французкиѣ пеперуди, за да минаватъ гостбитѣ и хлѣба. И тая нестроева служба се изпълнява отъ четирмата селски деребеи. Единиятъ отъ тѣхъ вече иска да го оставятъ въ окопитѣ, защото било по-спокойно, отколкото да ходи, за хлѣбъ или за вода“.

Трети пъкъ съ дебела шега забраняваше на жена си да ражда безъ него и до като не оздравѣе попа.